

Книги наших земляків

ПЕРЕГОРНУВ останню сторінку невеликої охайної книжки М.Жакуна і згадав слова літературного класика, що писати треба тільки тоді, коли відчуваєш в собі зовсім новий, важливий зміст, ясний для себе, але незрозумілий людям, і коли потреба виразити цей зміст не дає спокою. І те, що автор саме прагнув донести до читача отой самотутній поетичний зміст своїх думок, свій непересічний погляд на відоме нам і невідоме, знайти образ, який мимоволі западає в душу, — про це в більшій чи меншій мірі свідчать вірші кожного з п'яти розділів збірки.

Перший з них — «Поліські мотиви» — поетична розповідь про незабутні враження дитинства і юності. Картини ріднокраю, де починалось життя поета, змінюють радісні згадки про святвечір, про неньку, яка тче рушник, де «квіти неземні з під човника, мов з казки, випливають». І ніколи не зникаюча щемлива радість повернення до батьківського порога загострюється несподіваним образом:

*Не часто я топчу пісок
поліський,*

В турботах вель.

І мало часу є.

Чи не тому в дворі

старенька вишня,

Копи їду, мене гілками б'є.

Глибоким самотутнім почуттям краси людських стосунків виділяється в збірці розділ інтимної лірики. 12 віршів цього розділу наче відображають стільки ж відтінків граней, подій незрадливого кохання, що з юності супроводжує життя автора і досі буває пишним ніжним цвітом в його душі. Тут інтимні переживання пов'язані з роздумами про швидкоплинність часу

(«Нам не забуть...», «Півжиття прожито...»), з милуванням рідною природою («Ось прийшли зелені свята...»), з повсякденними турботами та працею («Прожену втому», «Вишивала мила вишиванку»), з вдячністю долі, спогадами, мріями («Дарувала доля», «Ми знову разом», «Твій сон», «Де той острів?»).

Важливо, що в переважній своїй більшості поезії про кохання утверджують вірність, силу почуття і ту чарівність захоплення єдиною, дорогою серцю людиною, яка не щезає з плином ро-

ле, сучасне і прийде. В пейзажній картинці його поезії, як правило, присутній автор з відповідно тонким хвилюючим настроєм.

Твори, об'єднані розділом «Перехрестя доріг», декларують громадянську позицію автора, його філософське осмислення подій в батьківщині і на власному життєвому шляху. Трагічні часи голодомору («Голод 33-го», Чорнобильської катастрофи («Кінець ХХ століття») перемижуються з авторськими нотатками

Пером любові і натхнення

*Вийшла в світ перша збірка поезій
тучинського вчителя Миколи Жакуна
«Вишиванка»*

ків, а, навпаки, збагачується новими враженнями, що уособлюють щастя.

Проте не тільки кохання відкрило поета. В повнодонному плінні ріки його життя віддзеркалюється величний світ природи, а неповторні хвилини натхнення приходять особливо під час змін пір року, народжуючи то поетично-радісні рядки, то щемливі картинки прощання, пейзажної лірики. Так поета звеселяє весна:

*Все руки тягне в височінь
І переболіє нездога.*

(«Все оживає»).

*І засмуче відліт птахів, які
Курличуть пісню —*

серце мліє.

Що там, у тих краях

чужих?

І відлітають, лиш стемніє,

Щоб сліз ніхто не бачив їх.

(«Летять журавлі»).

Ряд поезій М.Жакуна присвятив зимовій порі року — часу, коли людям в селі менше робіт, а відтак більше хвилин роздумів про мину-

про суспільну пасивність, апатію, конформізм багатьох співвітчизників у віршах «Ми такі», «Монолог розчарованого».

Та вселяють оптимізм притаманні нашим людям працелюбність, вірність ріднокраю, товариськість, коротко і емно змальовані у творах «Купили ми коня», «Не мовчимо», «Життєві нас ведуть дороги» та інших.

Заключний розділ книги М.Жакуна присвячений легендам Волині — поетичний виклад історичних подій ріднокраю, які залишили свій слід у назвах квітів, рослин, місцевості.

Перша збірка поезій ввібрала поетичний доробок Миколи Жакуна різних років. Не всі її твори можна назвати художньо рівноцінними, але, без сумніву, кожен читач знайде в них для себе корисне і повчальне.

Анатолій КАРДАШ.